

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Τὸ μόνον ἐξοχικὸν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι τὰ δύο μαγγανοπήγαδα τῆς, ἡ Ὠρα δηλαδὴ καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα μετὰ τὰ στερεότυπα καθημερινὰ δελτία των. Φαντάσθητε τὴν θέσιν τῶν συντακτῶν αὐτῶν, διότι τὰ μαγγανοπήγαδα συνήθως δὲν τὰ σύρουσιν ἵπποι.

Προχθὲς τὰ Γυναικεῖα Λουτρά Φαλήρου ἐξελέφθησαν ὑπὸ τοῦ ναυλοχοῦντος ἰταλικοῦ ἀποστόλου ὡς ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ, τῆς ὁποίας φιλοδοξοῦσι νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἐπλησίαζε, καὶ ἐπλησίαζεν ἡ λέμβος τοῦ Ναυάρχου, ἵνα κατασκοπεύσῃ τὰ ὕδατα, καὶ ἐστρυνώνοντο καὶ ἐστρυνώνοντο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τὰ ἐπιπλέοντα ἀλαβάστρινα σώματα, ὅτε βεῦμα ἀνδρικὸν ἐκ τῆς προκυμαίας τοῦ Φαλήρου, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχον τὸν Ἀραμπῆ Ῥόκον Χοιδᾶν, ἤρξατο κατερχόμενον ὁρμητικῶς, τοῦ ἀρχηγοῦ προκαλοῦντος ἰταλιστὴ εἰς μονομαχίαν τὸν Ναύαρχον, καὶ ἔφρουγον, καὶ ἔφρουγον αἱ λέμβοι τοῦ Ναυάρχου καὶ φεύγουν ἀκόμα λαβοῦσαι τὸ φύσημά των εἰς Αἴγιναν.

Ἐπέστρεφεν ἔφιππος ἐκ Παλαιοῦ Φαλήρου νομίζομεν ὁ κ. ἀγροτικὸς ὑπαστυνόμος, ἴσως μετὰ ἐκδρομὴν καὶ εὖω χίαν, ὅτε συνήντησε τὸν τσομπάνην δύο κρεοπωλῶν τῆς ἀγορᾶς καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς διὰ τίνα ἀφορμὴν, τοῦ ἦλθεν ἡ ὁρεξίς νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὸν θεὸν διὰ τοῦ ζύλου τῆς γνώσεως. Ὁ τσομπάνης πρᾶγματι ἀλλάξε τὸν θεὸν του· ἐλεεινός, αἱματόφυρτος, πληγωμένος παντοῦ,

μηχανικῶς εἰς τὸν καθρέπτην, ἤμην κατακόκκινος, καὶ τὰ ὑποδήματά μου. . . ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ, μ' ἔσφιγγον φρικωδῶς. Ἐγείνα μανιώδης διότι αὐτὸ τὸ χονδροειδὲς ἐπεισόδιον τῶν ὑποδημάτων ἦλθεν εἰς παρομοίαν στιγμὴν ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχήν μου· ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμω; ὑπεσχέθην νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ σὰς λέγω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ εἶδον αἴφνης τὴν πενθεράν μου εἰσελθοῦσαν εἰς τὴν αἴθυσαν. Οἱ ὀφθαλμοί τῆς ἦσαν ἐρυθροὶ, καὶ ἡ ἄνευ χειροκτίου χεὶρ τῆς συνεπίεζε μανδύλιόν τι προφανῶς ὑγρὸν.

Ἄμα τὴν εἶδον, τὸ πρῶτόν μου συναισθημα ὑπῆρξεν ἡ ἀνυπομονησία· εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Τοῦλάχιστον ἔνα τέταρτο θὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ μετὰ τῆς κουβέντας τῆς!

Πράγματι ἡ πενθερά μου κατέπεσεν ἐξηντημένη ἐπὶ σκίμπος τινος, ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ ἐλύθη εἰς δάκρυα. Ἐν μέσῳ τῶν ὁλοφυγμῶν τῆς μοῦ ἔλεγε: «Λεωνίδα . . . παιδί μου . . . Λεωνίδα . . . νιέ μου.

Τὸ ἐνόουν ὅτι δὲν ἐφαινόμην ἀντάξιός τῆς περιστάσεως. «Ἐλὰ Λεωνίδα, εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου, ἔνα δάκρυ, εὐρὲ ἔνα δάκρυ· ἡ ἀξιοπρέπεια σου ἀπαιτεῖ ἔνα δάκρυ.

Ἀλλ' ἀντὶ δακρύου εἰς τὰ ὄμματά μου, μόλις κατῶρθωσα νὰ εὐρῶ αὐτὴν τὴν φράσιν εἰς τὰ χεῖλή μου.

— Μὴν κλαίετε πλέον, κυρία, ἡσυχάσατε.

μόλις κατῶρθωσε συρόμενος νὰ εὐρῇ τοὺς ἀφεντικούς του, οἵτινες καὶ παραλαβόντες αὐτὸν τὸν ὠδήγησαν ἐν-τοι-αὐτῇ καταστάσει εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, τὸν καὶ Ἀντιβασιλέα. Ἦτο σχεδὸν σκηνὴ κλασικοῦ δράματος. Οἱ κρεοπῶλαι ἐπρότειναν νὰ τὸν ἐκδύσουν, διὰ νὰ ἰδῇ ἡ Α. Ἀντιμεγαλειότης τὰ ἔργα τοῦ ὑπαστυνόμου τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἱκανὸν φόβον καὶ ἔλεον αἰσθανθεὶς ἐκ μόνῃς τῆς ἐξωτερικῆς θέας, ἠρκέσθη νὰ λάβῃ τὴν πρᾶξιν ὑπὸ σημείωσιν.

— Νὰ σημειωθῇ, παρακαλοῦμεν, εἰς τὰ πρακτικά!

Ἐλησμονήσαμεν νὰ σὰς εἰπῶμεν προχθὲς σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι τὸ ὠραῖον Ναύπλιον τοῦ Γουδῆ κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ περιποιοτικωτέρου ὅλων τῶν πλοιάρχων, τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κ. Ν. Γουδῆ, φερομένου πρὸς ὅλους τοὺς ἐπιβάτας φιλικώτατα καὶ προκαταλαμβάνοντος καὶ τὰς ἐλαχίστας θελήσεις των. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολιτισμὸς ὅστις καθιστᾷ τὸ Ναύπλιον ἀληθινὴν ὁασιν τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Μετ' ἔρωτος ἀνέγνωμεν ὠραῖον ἄρθρον τοῦ κ. Χαλικοπούλου ἐν τῷ Αἰῶρι περὶ τοῦ Παιδαγωγοῦ τοῦ κ. Σπυρίδου.

Τί ἐφθονία καὶ τί ἀφθονία ἐν τῇ ἀγορᾷ βασιλεύει. Ὁ Θεός, εὐλόγησε φέτος τοὺς καρπούς, τὰ λαχανικά, καὶ τὸ κρέας αὐτὸ ἀκόμα χάριν τῶν πτωχῶν. Ἡ ἀγορὰ ἐπλημμύρησεν ἀπὸ πεπόνια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων, ἀπὸ ὑδροπέπονας τῆς Καλαμπάκας, καὶ ἐξεχείλισαν πλέον εἰς τοὺς δρόμους, τὰ κάρρα καὶ τὰ πεζοδρόμια. Εἶναι χαρὰ Θεοῦ νὰ βλέπῃ τις τὰ πομιδῶρι τῆς Ζακύν-

— Εἰμπορῶ; Λεωνίδα! συγχώρησέ με, παιδί μου.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε κυρία θὰ εἶμαι προσεκτικός...

Εἴξευρον ὅτι τὸ κυρία ἦτο πολὺ ψυχρὸν, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴπως τὴν προσβάλω, ὡς γραῖαν, ἂν τὴν ὠνόμαζον μητέρα μου, ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο ὀλίγον φιλάρεσκος.

— Ὡ! δὲν ἀμφισβάλω διόλου διὰ τὴν ἀγάπην σας· ναί, Λεωνίδα μου, συγχώρησέ μου τὰ δάκρυά μου, καί . . . κατὰστησέ τὴν εὐτυχῇ, αἱ! δὲν εἰν' ἐτσι, αἱ! δὲν θὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῇ; αἱ; Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, δι' ἐμὲ, εἶμαι γενναία ἐγώ.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα περισσότερον ἀνυπόφορον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὅταν δὲν τὴν συμμερίζεται τις. Ἐψιθύρισα:

— Μητέρα! σκεφθεῖς ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ συνεκινεῖτο ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῆς συγκινήσεώς μου· ἐπειτα πλησιάσας εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, τὴν ἠσπάζομαι, καὶ ἀκουσίως μου ἐμόρφασα· τὸσον πολὺ ἄλμυράν καὶ δυσάρεστον γεῦσιν ἔδωκαν τὰ δάκρυα εἰς τὸ πρόσωπον τῆς πενθερᾶς μου.

Β'.

Ἀπεφασίσθη νὰ διέλθωμεν τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ γάμου μας εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς μου. Μὰς ὀργάνισαν λοιπὸν μικρὸν νυμφικὸν διαίτημα, ἐστρωμένον ὅλον με κυανοῦν ὀλοσηρικόν. Ἦτο δροσερώτατον· Ἡ λέξις δροσερὸν θὰ φανῇ ἐδῶ ὡς κακεντρεχὴς ἀστεῖ-

θου καὶ τῆς Κερκύρας, τῆς τομάτας τῶν Πατησίων, εὐτραφεῖς, κατακόκκινες, ζουμεραῖς, σκάνουσαι ἀπὸ ὑγείαν νὰ πωλοῦνται πρὸς 10 μόνον λεπτὰ τὴν ὁκτῶν. Πόσαι οἰκογένειαι θὰ προμηθευθῶσι διὰ τὸν χειμῶνα τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν αὐτὸ ἄρτυμα τῆς μαγειρικῆς καὶ πρὸς 5 λεπτὰ ἀκόμη! Τῶν ἀχλαδιῶν πάλιν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς! Τὰ σῦκα εἶναι γλυκύτατα καὶ πλήρη δρόσου. Αἱ σταφυλαὶ μᾶς ἤργησαν, ἀλλὰ θὰ ἀνατεῖλουν φαίνεται βραγδαῖαι διὰ μιᾶς καὶ καλοψημένα. Ἐν γένει τὴν περυσινήν ἀφορίαν τὴν ἐκδικεῖται ἐφέτος παχυτάτη εὐφορία. Ἡ φύσις ἐξέχυσεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀνεν οὐδενὸς φθόνου καὶ προσκαλεῖ εἰς ἀπόλαυσιν ὅλας τὰς τάξεις. Εἶναι τόσον συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις τὸν ἐργάτην ἀπολαμβάνοντα ἐπὶ ποδὸς τεμάχιον ἄρτου, τυροῦ καὶ μιᾶς τομάτας! Διὰ πόσας οἰκογενείας ἡ τομάτα εἶναι ὁ κονσομές, ἡ κοτολέτα καὶ ἡ κρίμα συνάμα; Πόλις ὅπου εἶναι ἐφθηνὰ τὰ τρόφιμα εἶναι πόλις μακαρία. Καὶ αἱ Ἀθῆναι τοὺς μῆνας αὐτοὺς εἶναι μακαριώταται. Ἄς τὰς πτύσωμεν λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ τὰς ματιάξωμεν!

Παρακαλοῦμεν τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους μας τοὺς ἀποστείλαντας ἡμῖν συλλυπητήρια ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει νὰ δεχθῶσιν ἀθρόας τὰς εὐχαριστίας μας, συγχωροῦντες ἡμῖν ἐὰν ἰδιαίτερος ἕκαστον δὲν εὐχαριστοῦμεν δι' ἐπιστολῆς μας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Καὶ πάλι μές' στὴ βρῶμα τῆς ζηλευτῆς Ἀθήνας, ὅτ' ὁ ῥυθός, στὴ σάχλα καὶ ὅτ' ἡ πολιτικὴ,

καὶ πάλι μές' στοὺς τόσους ἀγαπητοὺς κηφήνας, ὅτ' ἡ θέατρα, ὅτ' ἡ ἄντρα, καὶ μές' στὴ μουσικὴ. Καὶ πάλι τὰ κουνούπια, ἡ σκνίπες καὶ οἱ φύλλοι, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ κριτικοί, οἱ φίλοι.

Καὶ πάλι μές' στὴν πληξὶ τῆς βρωμερῆς Ἀθήνας...

Θεέ! τί ἀηδία καὶ τί χασμουρητό!

Μοῦ ὁμιλεῖ ὁ τάδε, μὲ ἐπαινεῖ ὁ δεῖνας, καὶ θέλω ἢ δὲν θέλω καθένα χαιρετῶ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, φίλε, πῶς πέρασες στὴ Σύρα; οἱ Συριανοὶ σου στίχοι εἶχαν πολλὴ ἀλμύρα.

Βλέπω ὅτ' ἀφύλλα ὅλα πῶς σήμερα θὰ γίνη τὸ θαυμαστὸν μου ἔργον, ὁ Ἀχμετ Ἀραμπῆς, γεμάτο ἀπὸ ἄλλας καὶ ἀπὸ νοημοσύνης, καὶ ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον θὰ σπρώχνεσαι νὰ μῆγες.

Καὶ πάλι ἀπὸ λόγους μ' ἐχόρτασαν μεγάλους· τί δόξα εἰς ἐμένα καὶ μούντζες εἰς τοὺς ἄλλους!

Γιατί, γιατί' στὴ Σύρα ἀκόμη νὰ μὴ μείνω, νὰ καθβελῶ γαιδάρους ἡμέρα μεσημέρι, εἰς τὴ χρυσὴ Τρουγόνα νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω, καὶ ν' ἀναπνέω φρέσκο τῆς ἐξοχῆς ἀέρι; νὰ μὴν κυττάζω μούτρα, σιχαμεροὺς σπαθάτους, ὁμογενεῖς ἀγρίους καὶ παχυμουλαράτους;

σμός ἂν σὰς εἶπω ὅτι πράγματι τὰ δωμάτια ἦσαν ὀλίγον ὑγρὰ, ἔνεκα τῆς ἐσχάτως γενομένης ἐπιδιορθώσεως τῶν τοίχων.

Δωμάτιόν τι ὠρίσθη εἰδικῶς δι' ἐμέ, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσαρα ἄφ' οὗ ἐφίλησα πλέον ὅσον ἡδυάμην τὴν πενθεράν μου. Ἐπὶ σκίμπος τινος ἔκειτο ὁ κοιτωνίτης μου, ἐκ βελούδου κατανοχρόου, καὶ παρ' αὐτὸν αἱ παντούφλαι μου. Δὲν ἀντέσχον πλέον καὶ ἐξήγαγον τὰ ὑποδήματά μου φρενητιῶν. Ἐν τούτοις ἡ καρδιά μου ἦτο πλήρης ἔρωτος καὶ μυρία σκέψεις ἐστροφιδινοῦντο ἐν τῇ κεφαλῇ μου φρικωδῶς συγχρονούμεναι. Συνῆλθον ὀλίγον καὶ ἐσκέφθην ἐπὶ στιγμὴν τὴν θέσιν μου.

—Λεωνίδα, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε ἐπισημοτάτη στιγμή. Ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' ὃν θὰ διέλθῃς τὴν φλιάν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἐξαρτᾶται πᾶσα ἡ μέλλουσα εὐτυχία σου. Δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα ἡ καταθέσις τοῦ πρώτου λίθου ἐνὸς οἰκοδομήματος. Τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου—καὶ ἡσθάνθην ῥίγος διατρέξαν τὴν ῥάχιν μου—τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου ὁμοιάζει πρὸς τὸ θεμελιῶδες ἀξίωμα ὑπερχρησιμεύει ὡς βάσις εἰς ὀλόκληρον βιβλίον. Λεωνίδα, ἐδῶ χρειάζεται σύνεσις. Εἶνε ἐκεῖ, ὀπισθεν τοῦ τοίχου τούτου, ἡ ξανθὴ σου μνηστὴ, ἡ ὁποία ἀγρυπνεῖ περιμένουσα σε, ἔχουσα τεταμένον τὸ οὖς καὶ τεταμένον τὸν λαιμόν· ἀκούει ἐκαστὴν τῶν κινήσεών σου. Εἰς ἕκαστον τριγμὸν

τοῦ δαπέδου, φρικιᾷ.—Καὶ ἐνῶ ἐμονολόγουν οὕτω ἐξεδύθην τὸ φόρεμά μου, καὶ ἔλυσα τὸν λαιμοδέτην μου. Ἡ διαγωγή σου εἶνε διαγεγραμμένη, προσέθηκα· ἔσο περιπαθὴς μετὰ περιστολῆς τινος, ἡρεμὸς μετὰ πυρός τινος, ἀγαθὸς, πρῶτος καὶ τρυφερός, ἀλλὰ συγχρόνως ἄφες νὰ διαφαίνεται ἡ σφοδρότης φλογεροῦ πάθους καὶ ἡ θελκτικὴ ἀποψὶς σιδηροῦ ὀργανισμοῦ... Ἀφρῆνης ἐφόρεσα πάλιν τὸ φόρεμά μου. Ἡσχυρόμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου μου φορῶν κοιτωνίτην καὶ μὲ τὰ νυκτικὰ μου. Ἐφόρεσα τὸ φόρεμά μου καὶ μετὰ μυρίας μερίμνας καλλωπιστικὰς ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν καὶ ἐκρουσα τρία ἐχέμυθα κυτπήματα.—ὦ! σὰς ὀρκίζομαι, ἔτρεμον, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπαλλε τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἐπέθετον τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ στήθους μου ὅπως καταστείλω τοὺς παλμούς. Ὅσον εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν στοργὴν, τὴν παράκλησιν, τὴν ἐχεμυθίαν, τὰ ἐξέφρασα διὰ τῶν τριῶν ἐκείνων κυτπημάτων. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει τί θὰ εἰπῇ ν' ἀφίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν, θὰ συνεκινεῖτο καὶ θὰ μοῦ ἀπήντα, εἶμαι βέβαιος· Ἐμπρὸς δὲ, Λεωνίδα! Ἄλλ' ἐκείνη δὲν μοι ἀπεκρίθη καὶ μετὰ στιγμὴν ἀγωνίας ἀπεφάσισα νὰ κυτπήσω καὶ πάλιν. Ἐπεθύμουν νὰ εἶπω μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης· Εἶμαι ἐγώ, Κατίνα, εἰμὸρῶ νὰ εἰσέλθω; Ἄλλ' ἐνόουν ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἔπρεπε νὰ λεχθῇ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἀβρότητα, καὶ ἐφοβόμην μὴ—